

ment er af saa afgørende Betydning, og i det Øjeblik Regeringen ophører at klamre sig til dette Argument om, at der nødvendigvis maa have en Rekurs til Højesteret, vil Sagen kunne ordnes særdeles let, det vil da overmaade nemt være muligt at faa en Ordning gennemført, som tilfredsstiller de klagende Parter.

Jeg maa derfor sige, at det eneste Stykke i den Lov, som vinder min fulde Billigelse, er det Stykke, hvor der staar, at „de af Generaltolddirektoratet truffne Afgørelser indankes efter samme Regler som hidtil for Finansministeren og Domstolene“. Jeg er nemlig ved nærmere at granske Sagen kommen til den Overbevisning, at det dog vist ikke forholder sig saa fuldkommen rigtigt med den Forudsætning, som Regeringen er gaaet ud fra i sin Motivering, og som ofte er berørt under disse Forhandlinger, nemlig denne, at Domstolene skulle forholde sig saaledes overfor disse Spørgsmaal, at de vel fandt sig kompetente til at bedømme Spørgsmaalet om, hvorvidt en Vare var toldpligtig eller toldfri, men derimod principielt vilde afholde sig fra at blande sig i, end-sige underkende Administrationens Afgørelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Varens Tarifiering, altsaa med Hensyn til Spørgsmaalet om Varens Beskaffenhed. Den Højesteretsdom, man i saa Henseende altid henviser til, nemlig den bekendte Højesteretsdom af 8de Januar 1861, henviser nemlig til den gamle Toldforordning af 1ste Februar 1797, første Afdeling, 4. Afsnit, og mener, at det deraf fremgaar, at det i Reglen er Toldvæsenet, som har endelig at bedømme den Beskaffenhed ved Varer, hvoraf Toldafgiften beregnes. Nu er Forholdet imidlertid det, at der i vedkommende 1. Afdeling 4. Afsnit om Afgifternes Beregning ganske vist forekommer den Bemærkning under § 32 med Hensyn til Vejning, at medens Vejning hidtil er foretagen i alt Fald delvis af de kongelige Vejere og Maalere, skal Vejning herefter for Told- og Konsumtionsvæsenets Skyld ligesom Ruding og Gradering og al anden saadan Undersøgning om Varers Beskaffenhed ske ved Told- og Konsumtionsvæsenets Opsyns-betjente. At dette for øvrigt ikke udelukker en højere Instans, fremgaar tilstrække-

ligt af § 36, hvor der staar: „Rejser sig Tvist imellem Told- og Konsumtionsvæsenets Betjente og de handlende eller andre om Vægts eller Maals Rigtighed hos Stedets Vejer og Maaler, eller hvor ingen er, uvillige Mænd kaldes for at afgøre Tvisten“. Det ligger altsaa ikke i og for sig, forekommer det mig, med Nødvendighed i det vedkommende Afsnit, at det skal have sit Forblivende ved Toldvæsenets Afgørelse. Men desuden gør jeg opmærksom paa, at der for det første staar: „Al anden saadan Undersøgning“, og „saadan“ gaar tilbage paa Ruding og Gradering, altsaa den specielle Undersøgelse, der fandt Sted ved Brændevin o. s. v., men omfatter ifølge Ordene ingenlunde en saadan Kvalitetsbestemmelse, hvorom der vil være Tale ved de allerfleste Varers Tarifiering. Saa staar der endelig: „Al anden saadan Undersøgning om Varers Beskaffenhed“, det er med andre Ord kun Undersøgelsen, der er overladt til Toldvæsenet. Det er ikke, saaledes som Højesteret skriver, Bedømmelsen af deres Beskaffenhed, men Undersøgelsen, der er overladt Toldvæsenet. Og det er da ganske betegnende, at i Lov af 4. Juli 1863 staar der i § 59, at „Vejning, Maaling og anden Undersøgelse om Varernes Mængde“ — der er altsaa der kun Tale om Varernes Mængde — „foretages ligeledes af Toldopsynet, dog at den dertil fornødne Arbejdskraft bekostes af den klarerende“, en Regel, som i og for sig kun har Betydning med Hensyn til Bestemmelsen af, hvorledes Omkostningerne skulle fordeles. Og da vi saa endelig komme til den nugældende Toldlov af 5. Maj 1908, lyder den tilsvarende Paragraf, som er § 9, saaledes: „Vejning, Maaling, Gradering og anden lignende Undersøgelse om Varernes Mængde“, — altsaa Undersøgelse af „Mængde“, men ganske vist er hertil føjet „og Beskaffenhed“, — „foretages af Toldopsynet, dog at den dertil fornødne Arbejdskraft bekostes af den klarerende“. Det er altsaa atter kun en Udtalelse om, hvem der skal besørge Undersøgelsen, og hvorledes Omkostningerne derved skulle fordeles mellem Toldvæsenet og den klarerende, men deraf følger ingenlunde, lige saa lidt som af Forordningen af 1. Februar 1797, 1ste Afdeling, 4de Afsnit, at det er Toldvæsenet,